

— N-o să-mi facă rău awgwașii? întrebă Claus, nerăbdător.

— Awgwașii au pierit! zise Ak.

Acum, închei bucuros istorisirea despre spiritele malefice, bătălii și vărsarea de sânge. Nu din propria voință am povestit despre awgwași și aliații lor, precum și despre marea bătălie cu ființele nemuritoare. Ei au făcut parte din această poveste și nu puteau fi dați uitării.

8. Prima călătorie cu renii

Au urmat zile fericite pentru Claus, căci a dus grămezile de jucării la copiii care le așteptaseră cu atâta nerăbdare. Cât timp nu putuse să părăsească Valea, fusese atât de harnic încât toate rafturile lui erau ticsite de jucării și, după ce trecu pe la cei mici care locuiau în apropiere, hotărî că venise vremea să călătorească și mai departe.

Își amintea cum străbătuse lumea cu Ak, cum văzuse copii peste tot și tânjea să-i înveselească pe cât mai mulți, împărțindu-le cadouri.

Așa că umplu un sac cu tot felul de jucării, îl atarnă în spate ca să-l care mai ușor și porni în cea mai lungă călătorie pe care-o făcuse vreodată. De câte ori își arăta chipul vesel, în cătune sau în ferme, avea parte de o primire caldă, pentru că numele lui ajunsese cunoscut în toate ținuturile îndepărtate. În fiecare sat, copiii roiau în jurul său, urmându-i pașii oriunde se duceau; mamele îi purtau recunoștință pentru bucuria ce le-o aducea copiilor, iar tații se uitau la el surprinși că își dedica timpul unei asemenea ocupații neobișnuite precum fabricarea de jucării. Dar toți îi zâmbeau și îi

oară, așa că zburară cu o viteză care le ajută să treacă prin viforul pe care-l stârnise Regele Înghețului și, curând, ajunseră în Valea Râsetelor.

Într-adevăr, atunci când Claus eliberă animalele din hățuri, cerul dinspre răsărit era brăzdat de cenușiu, dar Glossie și Flossie ajunseră în adâncul pădurii înainte să se crape de ziuă.

Claus era atât de istovit după munca din noaptea trecută încât se prăbuși în pat și căzu într-un somn profund și, în timp ce dormea, soarele zilei de Crăciun urcă pe cer, aruncându-și strălucirea peste sute de case unde râsetul copiilor anunța că Moș Crăciun trecuse pe la ei.

Domnul să-l binecuvânteze! Fusesse primul lui Ajun de Crăciun și de-atunci, timp de sute de ani, și-a îndeplinit cu noblețe misiunea de a aduce fericire în sufletele copiilor.

II. Cum au fost agățați primii ciorăpei

După cum vă amintiți, înainte ca Moș Crăciun să-și înceapă călătoriile, niciun copil nu cunoscuse bucuria de a avea o jucărie, așa că veți înțelege câtă fericire și-a găsit loc în casele celor care primiseră vizita bunului om și cum se vorbea despre el, zi de zi, cu dragoste și recunoștință pentru faptele sale pline de mărinimie. E adevărat că oamenii vorbeau des și despre marii războinici, despre regii atotputernici și despre înțelepții din acele vremuri; însă niciunul nu era la fel de iubit ca Moș Crăciun, pentru că nu mai era nimeni ca el, atât de bun la suflet încât să se dedice fericirii altora. Căci o faptă bună dăinuie mai mult decât orice

Acum, când se apropia un alt Crăciun, o grămadă imensă de jucării frumoase aștepta să fie încărcată în marea sanie. Claus burduși trei saci și le înghesui în fiecare colț al saniei deja pline cu jucării.

Apoi, la asfințit, sosiră cei zece reni și Flossie le făcu tuturor cunoștință cu Claus. Aceștia erau: Vitezomanul și Vlăjganul, Cutezătorul și Visătorul, Neînfricatul și Cel-făr'-de-pereche, Repede-nainte și Cel-cuminte, care, împreună cu Glossie și Flossie, au format echipajul de zece reni ce-au străbătut lumea timp de sute de ani, cu stăpânul lor darnic. Toți erau de o frumusețe neasemuită, cu picioare zvelte, coarne întinse, ochi negri catifelati și blană netedă, cafenie, cu picățele albe.

Claus îi îndrăgi pe loc și i-a iubit mereu de-atunci, pentru că îi sunt niște prieteni loiali și i-au oferit ajutor neprețuit. Le stătea bine cu noul ham și, curând, Claus îi legă la sanie, în perechi de câte doi, cu Glossie și Flossie în fruntea lor. Ele purtau șiragurile cu clopoței și erau atât de bucuroase de sunetele pe care le scoteau încât țopăiau întruna doar ca să zornăie din podoabele de la gât.

Claus se așeză în sanie, își trase o pătură călduroasă pe genunchi și căciula de blană pe urechi, și șfichiui cu biciul lung în aer, ca să dea semnalul

decât ceilalți copii din oraș, căci Moș Crăciun se grăbea și nu se opri să numere jucăriile.

88

Desigur că au povestit despre asta tuturor prietenilor și toți s-au hotărât să-și agațe ciorăpeii lângă șemineu în Ajunul următor. Chiar și Bessie cea Voioasă, care făcu o vizită în acel oraș, împreună cu tatăl ei, marele Lord din Lerd, auzind povestea copiilor, își agăță ciorăpeii lângă șemineu când se întoarse acasă de Crăciun.

În următoarea călătorie, Moș Crăciun găsi atâția ciorăpei agățați în așteptarea vizitei lui încât reuși să-i umple într-o clipită și să pornească din nou la drum în jumătate din timpul pe care-l consuma căutând camerele copiilor și așezând jucăriile lângă paturile lor.

Acest obicei s-a răspândit an de an și mereu i-a fost de folos lui Moș Crăciun. Și astăzi, având atâția copii de vizitat, are nevoie de tot ajutorul pe care putem să i-l oferim.

3. Ajutoarele lui Moș Crăciun

Totuși, a existat un rău în calea civilizației, care i-a provocat lui Moș Crăciun mari necazuri până când a descoperit o modalitate prin care să-l învingă. Și, din fericire, aceasta a fost ultima încercare la care l-a supus soarta.

Într-un Ajun, când renii lui au făcut saltul în vârful unei clădiri noi, Moș Crăciun observă, cu uimire, că hornul fusese construit mai mic decât de obicei. Dar cum n-avea timp să se gândească atunci la asta, trase aer în piept și se chirci, coborând pe horn.

„Ar fi trebuit să ajung jos deja”, își zise el, continuând să alunece pe horn; dar niciun fel de șemineu nu-i întâlni privirea și, puțin câte puțin, ajunse la capătul hornului, care dădea în pivniță. „Asta-i straniu!”, se gândi el, năucit de această experiență. „Dacă nu există șemineu, la ce mai e bun hornul?”